

687.9/12
126

D E C R E T U M

LACEDÆMONIORUM

h. Lacedaemon

CONTRA

TIMOTHEUM MILESIUM,

E CODD. MSSTIS OXONIENSIBUS,

C U M

COMMENTARIO.

OXONII,

M. D. CC. LXXVII.

M T H A O T M

M T H A O T M

M T H A O T M

DECRETUM

LACEDÆMONIORUM

CONTRA

TIMOTHEUM.

CUI perspectum fuerit, quantum operæ ac studii in Decretum illud Lacedæmoniorum contra Timotheum impenderit viri eruditi, ei fortassis mirum videbitur plures codices manuscriptos, qui Decretum asservârunt, in Bibliothecis Academiæ nostræ hunc usque ad diem latere potuisse. Neque id ita dictum velim, quasi aut obtrectem eorum industriæ, quorum laboribus plurimum deberi judico, aut nimis magnifica polliceri videar de subsidiis, quæ ex collatione ampliori provenire possint. Nec profecto affirmare a-

A

sim,

sim, ullum quidem e codicibus Oxoniensibus exstare, qui non æque corruptus sit, ac ii, quos antehac excudi curaverunt viri literati. Quum vero in quibusdam locis alii aliis emendatiores sint, ope omnium exemplar quasi novum exhibere volui: quod, dum ne literulæ quidem locus detur ex conjecturâ, eorum omnium aliquatenus præ se ferat auctoritatem.

Quin in nonnullis codicibus interpretatio Latina reperitur, quæ ab indoctis quantumlibet profecta, tamen, quum ad verbum plerumque sit, veræ lectionis vestigia nonnunquam præstabit. His itaque adminiculis adjuto, an aliquid effici possit sive in Decreto illustrando, sive textu corrigendo, experiri libet.

En vero ipsius Decreti verba.

Ἐπειδὴ ὁ Τιμοθεὸς ὁ Μιλησιὸς παρ-
 μένων εἶπεν ἀμετέραν πόλιν τὰν παλαιαν
 μοῶν ἀτιμασθε καὶ τὰν διὰ τὰν ἐπὶ ἀρχοὺς
 καθαρῶς ἀποσπρεφόμενον πολίφονίαν εἰσαῶν
 λημνεται τὰ ἀκοῶν τὸν νεὸν διὰ τε τὰ
 πολίχορδιον καὶ τὰ κανοτάτα το μελεῶν
 ἀγενε

αγεννε και ποικιταν αντι απλοαρ και τε-
ταμεναρ αμφιεννιται ταν μοαν επι χρομα-
τορ σινεισταμενορ ταν το μελεορ διασκειν
αντι ταρ εναρμονιο ποιταν αντιστροφον α-
μοιβαν. παρακληθεις δε και ετον αχονα
ταρ Ελεισινιαρ Δαματρορ απρεπε διεσκεισαλο
ταν το μιτω διασκειαν ταν ταρ Σεμελαρ
οδιναρ εκ ενδικα τορ νεορ διδακκε. Δεδοχθαι
φα περι τουτοιιν τορ βασιλεαρ και τορ εφο-
ρορ μεμψατται Τιμοθεον επανακαται δε
και ταν ενδεκα χορδαν εκταμον ταρ περιτ-
ταρ υπολιπομενο ταρ επλα οπορ εκαστορ το
ταρ πολιορ βαρορ ορον ευλαβεται ετταν
Σπαρταν επιφερειν τι τον με καλον νετον
μεπολε ταραρεται κλεορ αχοντον.

De Decreto ita præfatus est A. M. S. Boë-
thius, qui id solus omnium Antiquorum ab
interitu vindicavit.

“ Quoniam vero eis (Lacedæmoniis) Ti-
motheus Milesius super eas, quas ante re-

A 2

“ pererat,

4 DECRETUM LACEDÆMONIORUM

“pererat, (chordas) unum addidit nervum,
“ac multipliciorem Musicam fecit, exegere
“de Laconicâ, consultumque de eo factum
“est; quod quoniam insigne est Spartiatarum
“linguæ S literam in R vertentium, ipsum
“de eo consultum eisdem verbis Græcis ap-
“posui.”

Hæc Boëthius. ———

Decretum verò qui vel raptim perlègerit, statim intelliget Lacedæmonios non unâ de causâ Timotheo litem intendisse: quippe qui Juvenum aures, atque animos corrumpebat tam musicâ antiquâ, quam mythologiâ sacrâ propalam contemptui habitis.

Sed quoniam de natura delictorum speciali, ac de pænarum irrogatione non adeo inter doctos convenit, hæc fusius paulo explicanda sunt.

Accusationis bipartitæ prior pars de institutis musicæ violatis innititur potissimum tribus rationibus;

Primo, crimini datur Timotheo speciem quandam musicæ excoluisse, in quâ nimia erat sonorum varietas propter multiplicem lyræ chordam.

Secundo,

Secundo, vertisse quod vocant genus Diatonicum in Chromaticum.

Tertio, pro modo veteri et usitato harmoniæ introduxisse conversionem quandam Antistrophicam.

Crimen alterum in partes tribuere supersedeo; quippe cujus summa est, fabula de Semele parturienti ab eo indecorè tractata, quam in ludis Cereri sacris ad lyram concinebat. Cæterum, ut singula, quorum postulabatur, enucleatius exponantur, membra vel incisa Decreti deinceps enarrabo.

Επειδὴ ὁ Τιμοθεὸς ὁ Μιλησιὸς παρ-
 γιμενὸς ἐπὶ τὰν ἀμετέραν πολλὰν τὰν παλαιὰν
 μοῶν ἀτιμάσδε καὶ τὰν διὰ τὰν ἐπταχορδὰν
 κιθαρίζειν ἀποσρεφομενὸς πολίφονίαν εἰσαῶν
 λημαινεται τὰρ ἀκοῶν τὸν νεόν . . .

παργιμενός. Gronovio vox hæc pro dia-
 lecto; at credo ex scriptione compendiariâ in
 manuscriptis usitatissimâ fit παργιμενός pro
 παραγινομενός. Ejusmodi sunt infra υπο-
 λιπονῶ,

λίπονω, ἐνλίπονω pro υπολίπομενω, ἐνλίπομενω.¹

Πολιφονίαν. quam vocem servo. Gronovius legit πολυφωνον; sed pessime certe ii, qui de vocum humanarum concentu hīc nescio quid suspicabantur. De instrumentorum πολυφωνία plane agit Decretum, scil. de Lyræ Timotheanæ πολυφωνία. Ita Plutarchus in libello de musicā, in quo occurrit, ni fallor plus semel, αὐλῶν πολυφωνία. Latine sic vertimus. — “Quandoquidem Timotheus Milesius adveniens ad nostram urbem, antiquam illam musicam dedecorat, eamque septem chordarum citharizationem averfatus, dum nimiam varietatem sonorum introducit, aures Juvenum corrumpit” . . .

δια τε ταρ πολυχорδιαρ και ταρ κανοτατορ το μελεορ αζεννε και ποικιταν αντι απλοαρ και τελαμεναρ αμφιεννι²) ταν μοαν . .

κανοτατορ. Prope jam legissem καινοτομιαρ quæ vox in re musicā notissima est;

¹ Vide varias Lectiones.

fuadet certe locus ille Plutarchi de Telefia Thebano. τὰ Φιλοξένῃ δὲ καὶ Τιμοθέῃ ἐκμανθάνειν, καὶ τῶν αὐτῶν τὰ ποικιλώταλα καὶ πλείστην ἐν αὐτοῖς ἔχοντα καινοτομίαν. quocum optime facit, quod sequitur ἐπὶ χροματορ σινεισταμενορ . . . . .

Μοαν ἀέννε ἢ ποικίταν (lege ποικιλαν) ἀμφιεννῆται, (lege ἀμφιεννυται) scilicet τοῖς ἔπεσι. ita Plutarchus. Καθάπερ Στησιχόρῃ τε καὶ τῶν ἀρχαίων μελεποίων, οἳ ποιῶντες ἔπη τῶτοις μέλη περιετίθεσαν * * *. καὶ γὰρ τον Τερπανδρον ἔφη κιθαρωδικῶν ποιητὴν ὄντα νόμων, κατὰ νόμον ἕκασον τοῖς ἔπεσι τοῖς ἑαυτῷ, καὶ τοῖς Ὀμήρῳ μέλη περιτιθέντα ᾄδεν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ¹.

ἀέννε καὶ ποικιλαν. eadem necessitudo est vocabulorum ἀπλῆς et γενναῖος. γενναῖα μουσική, locutio vulgatissima ². τρίχορδα γὰρ

¹ lib. de Musica.

² Plato Repub. 2.

ὄντα καὶ ἀπλᾷ διαφέρει τῶν ποικίλων καὶ πολυχόρδων ¹. ἐπιμελές γεγίνηται φροντίδα ποιεῖσθαι τῆς γενναίας μουσικῆς ².

τεταμεναρ. τετάμενος Hefychius reddit ἡπλώμενος. Interpretor, μίας τασέως, id est, ubi clavis (Anglicè *the Key*,) in quâ primò procedit cantus, ad finem usque continuatur. hæc scripseram animi paulo dubius, quando mihi succurrebat locus ille Plutarchi de Thra-syllo, Andrea, Tyrtæoque, ἅς πάντας ἴσμεν διὰ προαίρεσιν ἀπερχημένους χρωματός τε καὶ μεταβολῆς καὶ πολυχορδίας. Quid hîc loci denotat vox μεταβολή ³ ex eodem libello dis-cendum. Κιθαρωδία ἀπλῇ τις ἔσα διετέλει . . . οὐ γὰρ ἔξῃν τὸ παλαιὸν . . . οὐ δὲ μεταφέρειν τὰς ἀρμονίας. ἐν γὰρ τοῖς νό-μοις ἐκάστῳ διετήρην τὴν οἰκείαν τάσιν : et infra de poemate quodam Sacadæ Argivi, qui fertur in unoquoque tonorum genere fe-

¹ Plutarch. de. Mus.

² ibid.

³ μεταβολαί sunt variae. scil. τρεῖς, ῥυθμός, τισίως.

cisse Stropham, et docuisse Chorum canere primam Doricè, secundam Phrygicè, tertiam Lydio tono. καλεῖσθαι δὲ τριμερῇ τὸν νόμον τῆτον διὰ τὴν μεταβολήν.

Periodus ita vertenda est. “Et per multas
“chordas, et novitatem melodix̄ pro simplici
“et uniformi (voces) induit musicā ignobili,
“et varia.” — sed hæc hæctenus.

Secundò. Genus Diatonicum vertebat Noster in Chromaticum,

ἐπὶ χροματορ σινεισταμενορ ταν το με-
λιορ διασκειν.

Ita Praxidamas ait Democritum Chium, et Theoxenidem Syphnium primos ἐπὶ χρώματορ τάξαι τὴν ἰδίαν ποιήσιν.¹ Chromatici quod vocant generis rationem reddit luculenter satis Aristides Quintilianus. γένος δὲ ἔστι ποιά τετραχόρδος διαίρεσις. γένη δὲ μελωδίας τρία, Ἀρμονία, Χρῶμα, Διάτονον· ἐκ τῆς τῶν διασημάτων ἐξῆς, ἢ μακρότητος λαμβάνοντα τὰς διαφοράς. Ἀρ-

¹ Suidas ad vocem χράζειν. vide emendationum in Suidam partem tertiam, ubi optimè, uti solet, doctissimum Editorem corrigit Toupius.

μονία μὲν οὖν καλεῖται τὸ τοῖς μικροτάτοις
πλεονάσαν διασήμασιν, ἀπὸ τῆς συνηρμόδου.
Διάτονον δὲ, τὸ τοῖς τόνοις πλεονάζον. . .
Χρῶμα δὲ, τὸ δι' ἡμιτονίων συντεινόμενον.
ὥς γὰρ τὸ μεταξὺ λευκῆς ἢ μέλανος χρώμα
καλεῖται· οὕτω καὶ τὸ διὰ μέσων ἀμφοῖν
θεωρούμενον, χρώμα προσείρηται¹.

σινειζαμενον. Gronovius rectè συνιζάμε-
νον. et Plutarchus, νόμον συστήσασθαι.
MSti alii habent τινεις, quæ vox nihili est,
nisi frustrum sit quoddam mutilum τῆς συν-
τεινόμενον: nec displicebit verbum in eodem
sensu ab Aristide usurpatum. v. supra.

διασκειν. deest forsan α ante γ finale. Vox
ita emendata a Gronovio convenit cum lec-
tione Chishulli et Bullialdi, quæ est διασκευαν.
In omnibus enim MStis iota, nescio quomodo,

¹ Boethius minus disertè. "Genus Diatonicum quod
" est aliquanto durius & naturalius, ita vocatur, *quasi*
" quod per tonum progrediatur. Chroma autem, quod
" dicitur color, est ab huiusmodi primâ intentione *quasi*
" mutatio. Tractum autem est vocabulum, ut dicere-
" tur Chroma a superficiebus, quæ cum permutantur,
" in alium transeunt colorem. Enharmonium vero,
" quod est *magis* coaptatum." Lib. 1. de Mus. c. 21.

solenniter pro $\upsilon\phi\iota\lambda\omega$ legitur. sed lectio verior, et elegantior videtur $\delta\iota\alpha\acute{\iota}\rho\epsilon\sigma\iota\varsigma$. $\chi\rho\omega\mu\alpha$, uti ait Aristides, est $\omega\sigma\iota\alpha\ \tau\epsilon\tau\rho\alpha\chi\acute{o}\rho\delta\omicron\upsilon\ \Delta\iota\alpha\acute{\iota}\rho\epsilon\sigma\iota\varsigma$. —

Tertiò. Timotheus pro modo veteri, et usitato Harmoniæ Antistrophicam quandam conversionem introducebat.

$\alpha\eta\lambda\iota\ \tau\alpha\rho\ \epsilon\nu\alpha\rho\mu\omicron\nu\iota\omega$ (lego $\epsilon\nu\alpha\rho\mu\omicron\nu\iota\alpha\rho$, $\pi\omicron\iota\eta\sigma\epsilon\omicron\rho$ scilicet vel $\mu\omicron\alpha\rho$) $\pi\omicron\tau\iota\lambda\alpha\nu\ \alpha\nu\tau\iota\varsigma\rho\omicron\phi\omicron\nu\ \alpha\mu\omicron\iota\beta\alpha\nu$.

Interpunctione omnino distinguenda hæc a superioribus. Aliud enim est Diatonicum genus neglectui habere, Chromaticum usurpando; aliud pro Enharmonio, quicquid id sit, Antistrophicam substituere conversionem. Cæterum mihi ista arridet lectio, quam habent libri impressi ferè omnes, desumptam opinor, ex quibusdam MStis. $\omega\sigma\iota\omega\nu$ nimirum legunt Glareanus, Nannius, Schottus, Scaliger, Giraldus, et Chishullus; quam vocem vel veram, vel verisimillimam esse suadet codex MStus in Bibliothecâ Dunensi apud Leopardum exhibens $\pi\omicron\iota\eta\sigma\alpha\varsigma$. suadet iterum in codice Magdalenensi $\pi\omicron\pi\alpha\nu$, versione Latina ita supra-

scriptâ, ^{faciens} ~~ωοπαυ~~. In MSto B. S. legitur *ωοι-
ταν*. in MSto C C C, in quo *ω* solenne est
pro *ο*, *ωοιδαν*. Sed hujus commatis sensum
ita non intellexerunt Editores, ut plures porro
a vera explicatione quam longissimè aberraverint. Fefellit nimirum eos varia vocabuli
ἐναρμόνιος, significatio. Musicæ antiquæ scrip-
tores *ἐναρμόνιον* statuunt tertium esse genus
cum Diatonico et Chromatico; ut supra Boë-
thius, et Aristides. Verum hæc significatio
minimè huic loco convenit. Laudi enim Ti-
motheo dandum esset, si Enharmonium, quod
Diatonico et Chromatico mollius est, expulisset. Hoc enim pacto aliquâ ex parte antiquam
vindicaret Musicæ simplicitatem ¹.

Aliud genus Enharmonium statuunt non-
nulli, cujus meminisse aiunt Plutarchum.
Quod tamen genus, quicquid id sit, nihil fa-
cit ad hunc locum explicandum, quandoqui-
dem id non nisi post Chromaticum inventum
reperit Terpander. Timotheus autem novasse
quædam in re musicâ arguitur, eò quod ἐπὶ

¹ vid. Aristid. Meibom. p. 19.

χρῶματος omnia administravit. Aliam hujus vocabuli significationem exhibent Lexicographi. Suidas exponit ἑναρμόνιον per vocem ἑμμελες, concinnum, aptum, concentum habens; cui opponit Pollux quasi contrarium, ἀνάρμοσον, inconcinnum, ineptum, dissonum. At ne sic quidem cum decreti sententiâ convenit vox ἑναρμονίος. Quomodo enim sibi invicem opposita essent ἑμμελες et ἀντίτροφος ἀμοιβὰ? Profecto altius repetenda est vocis etymologia, ac usus ex Græcis confirmandus. Ἀρμονίαν vocat Eupolis ἀρμόγην; Philoponus eam ita explicat. Ἀρμονία . . κατὰ πρῶτον μὲν λόγον ἢ σύνδεσις τῶν σωμάτων, ὅταν οὕτω παρατεθῇ, ὥς μηδὲν σύγγενες αὐτῶν σῶμα δύνασθαι μεταξὺ ἐμβληθῆναι¹.

Hinc tertium illud genus, de quo supra, dicitur Enharmonium; quippe ob intervallorum Musicæ minimorum coagmentationem. Porro, quod ibi de minimis tonorum divisionibus earumque compositione, idem hic intelligi debet de periodorum Musicarum juncturâ, ac continuatione. Ea enim cantûs Enharmonii,

¹ Suidas ad vocem.

de quo agit decretum, ratio est, quâ carmina
κατὰ ζίχον procedentia efferebantur, uti olim
Homeri Rhapsodiæ, et τὰ ἔπη Κυκλια,
serie simplici, et continuâ, cui rectè opponitur
ἡ ἀντιστρόφος ἀμοιβή. Antistrophica enim
sunt τὰ κατὰ χέσιν. Nimirum Poeta Musi-
cus tum poeseos tum musicæ periodos fecit,
ut essent Antistrophicæ, pro Enharmoniis, seu
perpetuis.

Eadem ferè est vocis ἐναρμόνιος significatio
apud Aristotelem in Problematum sectione 19
de Harmoniâ, commate 15. διὰ τὶ οἱ μὲν
νόμοι ἐκ ἐν ἀντιστρόφοις ἐποῖσιντο; αἶδε ἄλ-
λαι ὦσαι αἱ χορικάι . . . . Ἀίτιον δὲ, ὅτι
τὸ παλαιὸν οἱ ἐλευθέροι ἐχόρευον αὐτοί.
πολλὰς ἔν ἀγωνισικῶς ἄδειν χαλεπὸν ἦν.
ὥστε ἐν ἀρμονίᾳ (rectius alii legunt ἐναρμόνια
μαλλον) μέλη ἐνῆδον. μεταβάλλειν γὰρ
πολλὰς μεταβολὰς τῷ ἐνὶ ῥαῶν, ἢ τοῖς πολ-
λαῖς. . . . δι' ὃ ἀπλῆστερα ἐποιοῦντο αὐ-
τοῖς τὰ μέλη¹.

¹ Quocum reverà facit, quod proximè sequitur, ἡ δὲ
ἀντιστροφή, ἀπλῆν. Μέλη enim ἀντιστροφικά sunt proculdubio
simplicia, si comparentur cum iis, quæ μιμητικῶς cane-
bantur :

Sed diserte satis Scholiastes Aristophanis ad νεφελ. vers. 332. a Suida laudatus. τῶν γὰρ

bantur : si cum iis committantur, quæ κτ' εἶχον procedebant, ποίκιλα vel πολύτροπον haberi possint. Sed quo pacto τὰ ἀντιστροφικά simplicia dici contigerit, facilius innotescat, si modo de immutationibus breviter dictum fuerit, quas in re metricâ experta est Poesis Dithyrambica.

Dithyrambos sive hymnos ad Bacchum epico carmine primum conscriptos fuisse crediderim, eò quod hoc metri genus longè antiquissimum extitisse satis constet : Vid. Plin. lib. 7. c. 57. Isidor. lib. 1. Origin. c. 38. Clem. Alex. lib. 1. Stromat. de Phanotheâ. Pausan. Phoc. de Peleadibus.

Sed Poesin Dithyrambicam postea strophas carmine epico permutasse multa me persuasum habent. Et non parum fidem facit Aristophanes, qui de Philoxeno aiebat, ὅτι εἰς τὰς Κυκλίας χορὰς ΜΕΛΗ εἰσενέκατο. Multo magis tamen, quæ adfert Scholiastes ad versum 332 Nubium Aristophanis, τῶν γὰρ Κυκλίων χορῶν ἦσαν οὗτοι (διθύραμμοποιοὶ) διδάσκαλοι· ἀλλ' τε τὸ ἈΡΜΟΝΙΑ ΜΗ ὑποπίπτειν αὐτῶν τὰ συγγραμμάτια, καμπὰς ἔχουσι πλείονας, ἢ οἱ μεσσηγε ΣΤΡΟΦΑΣ καὶ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟΥΣ καὶ ΕΠΩΔΟΥΣ καλεῖται (legit Kusterus, ἀντιστροφὰς καὶ ἐπωδὰς) διὸ καὶ ἐν ταῖς τραγωδίαις συνειστέλει τα χορικά. — Sed Dithyrambos strophas habuisse nemo dubitaverit, qui Aristotelem audiverit : καὶ οἱ διθύραμμοι, ἐπεὶ δὴ μιμητικὸν ἐγένοντο, οὐκ ἔτι ἔχουσιν ἀντιστροφους, ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΔΕ ΕΙΧΟΝ. Probl. sect. 19. comm. 15. Unde Poesis Antistrophica vocabatur Dithyrambica. Confer Rhetorices lib. 3. c. 9. — et Plutarchum de Timotheo ; τὰς γὰρ παλαιὰς νόμους ἐν ἑπείῃ ἀμφιγυῶν ΔΙΘΥΡΑΜΒΙΚΗΝ λέξιν ἦδεν. κ τ λ.

Postea vero, quum non tantum Deorum laudes, sed quicquid ferè habet Poesis Dithyrambis canebant, et peritiam exquisitiorem in arte musicâ præstabant, μιμητικῶς omnia cantare placuit, et carmen Antistrophicum respuebant

Κυκλίων χορῶν ἦσαν ἑτοί (διδυραμβοποιοί) διδάσκαλοι· διὰ τὸ Ἀρμονία μὴ ὑποπίπτειν αὐτῶν τὰ συγγράμματα ¹ καμπὰς ἔχουσι πλείονας, ἅς οἱ μέσικοι ζρόφας καὶ ἀντιζρόφας καὶ ἐπώδας κάλῃσι (legit Kusterus ἀντιζρόφας καὶ ἐπώδας) διὸ καὶ ἐν ταῖς τραγωδίαῖς συνεισφέρει τὰ χορικά ².

respuebant Poetæ, quippe quod periodos, flexusque habuit certâ lege præscriptos, atque adeo ad imitationem rerum minus accommodatos. quo spectat Horatianum illud de Pindaro,

Laurea donandus Apollinari
Seu per audaces nova dithyrambos
Verba devolvit, numerisque fertur
lege solutis.

Id porro studebant Idem, ut dum modos ab usu magis abhorrentes canebant, paucioribus scilicet ob rei difficultatem concinere pollentibus, ipsi artis suæ admirationem vehementius excitarent. Strophas tamen in Choricis cantionibus retinebant Tragædiæ Scriptores, quoniam imitationem illam, quæ in choris Cycliis primas jam vindicabat, de industria repudiabant. τὸ δ' αὐτὸ αἶτιον, καὶ διότι πρὸς μὲν δὲ τὴν σκηνῆς ὅσα ἀντίτροφα, πρὸς δὲ τὴν χορῶν ἀντίτροφα. ὁ μὲν γὰρ ὑποκριτής, ἀγωνιστής, (ἢ μιμητής) ὁ δὲ χορὸς, ἤτιον μιμεῖται. *Aristot. ibid.*

¹ Suidas ad vocem Κύκλιος.

Apud Scholiastem particula μὴ inter voces ἀρμονία et ὑποπίπτειν hodie non reperitur; eam vero inferi oportere auctor est Suidas; licet hoc non adnotaverint Aristophanis editores.

² ita Achilles Tatius in initio libri secundi — ἐπὶ τῶν

ταῖς

Age porro, quid ex voce contrariâ colligendum sit, exploremus; atque succurret nobis Pherecrates, qui τὴν ποιήσιν (nisi potius τὴν μουσικήν) introducit ita querentem de Cinefia.

Κινησιὰς δὲ ὁ καταρᾶτος ἄτλῖκος

Ἐξαρμονίης καμπὰς ποιῶν ἐν ταῖς σρο-
φαῖς

ἀπολώλεκε μ' ἔτως, ὥς τῆς ποιήσεως

Τῶν διθυράμβων, καθάπερ ἐν ταῖς ἀσπίσι,

Ἀρίστερ' αὐτοῦ φαίνεται τὰ δεξιὰ.

Atheniensis ille detestabilis

Contra Harmoniam, dum flexus intulit
strophis

Pessum dedit me, sic ut jam Poeseos

Dithyrambicæ, perinde sicut aspidis,

Quæ dextra sunt, sinistra quivis deputet¹.

In proxime sequentibus eadem fere est contra Phrynidem accusatio.

πὲς ΚΑΜΠΑΣ τῆς ᾠδῆς παλαιῶν, ψιλὸν ἔλεγεν ἁρμονίας τὸν λόγον· ubi laxior usus vocis ἁρμονία numeros designat, uti recte habet interpretes Latini; "si quis verba, (vel potius verborum flexus,) sine *numeris* referre velit." p. 110. edit. *Boden*.

¹ Plutarch. de Mus. ed. Xylandri.

C

Κάμπων

Κυκλίων χορῶν ἦσαν ἑτοί (διδυραμβοποιοί)
 διδάσκαλοι· διὰ τὸ τὸ Ἀρμονία μὴ ὑποπίπ-
 τειν αὐτῶν τὰ συλβάρματα ¹ καμπὰς ἔχουσι
 πλείονας, ἅς οἱ μῦσικοι ζρόφας καὶ ἀντι-
 ζρόφας καὶ ἐπώδους κάλουσι (legit Kusterus
 ἀντιζρόφας καὶ ἐπώδους) διὸ καὶ ἐν ταῖς τρα-
 γωδιαῖς συνεισέχει τὰ χορικά ².

respuebant Poetæ, quippe quod periodos, flexusque habuit
 certâ lege præscriptos, atque adeo ad imitationem re-
 rum minus accommodatos. quo spectat Horatianum il-
 lud de Pindaro,

Laurea donandus Apollinari
 Seu per *audaces nova dithyrambos*
 Verba devolvit, numerisque fertur
lege solutis.

Id porro studebant iidem, ut dum modos ab usu magis
 abhorrentes canebant, paucioribus scilicet ob rei diffi-
 cultatem concinere pollentibus, ipsi artis suæ admira-
 tionem vehementius excitarent. Strophas tamen in Cho-
 ricis cantionibus retinebant Tragædiæ Scriptores, quo-
 niam imitationem illam, quæ in choris Cycliis primas
 jam vindicabat, de industria repudiabant. τὸ δ' αὐτὸ αἶτιον,
 καὶ διότι πρὸ μὲν ἀπὸ τῆ σκηνῆς οὐκ ἀντίτροφα, πρὸ δὲ τῆ χορῆς ἀν-
 τίτροφα. ὁ μὲν γὰρ ὑποκριτής, ἀγωνιστής, (καὶ μιμητής) ὁ δὲ χο-
 ρός, ἡττον μιμεῖται. *Aristot. ibid.*

¹ Suidas ad vocem Κύκλιος.

Apud Scholiastem particula μὴ inter voces ἀρμονία et
 ὑποπίπτειν hodie non reperitur; eam vero inferi oportere
 auctor est Suidas; licet hoc non adnotaverint Aristopha-
 nis editores.

² ita Achilles Tatius in initio libri secundi — εἴ τις
 τῶς

Age porro, quid ex voce contrariâ colligendum sit, exploremus; atque succurret nobis Pherecrates, qui τὴν ποίησιν (nisi potius τὴν μουσικήν) introducit ita querentem de Cinefia.

Κινησιάς δὲ ὁ καταρᾶτος ἄτῆκος

Εξαρμονίς, καμπὰς, ποιῶν ἐν ταῖς ἑρρο-
φαῖς

ἀπολώλεκε μ' ἔτως, ὥς τῆς ποιήσεως

Τῶν διθυράμβων, καθάπερ ἐν ταῖς ἀπίσι,

Ἀρίστερ' αὐτοῦ φαίνεται τὰ δεξιὰ.

Atheniensis ille detestabilis

Contra Harmoniam, dum flexus intulit
strophis

Pessum dedit me, sic ut jam Poeseos

Dithyrambicæ, perinde sicut aspidis,

Quæ dextra sunt, sinistra quivis deputet¹.

In proxime sequentibus eadem fere est contra Phrynidem accusatio.

πὺς ΚΑΜΠΑΣ τῆς ᾠδῆς πῶτελάν, ψιλὸν ἔλεγεν ἁρμονίας τὸν λόγον· ubi laxior usus vocis ἁρμονία numeros designat, uti recte habet interpres Latinus; "si quis verba, (vel potius verborum flexus,) sine numeris reterre velit." p. 110. edit. *Boden*.

¹ Plutarch. de Mus. ed. Xylandri.

Κάμπλων με ἢ ζρέφων ὅλην διέφθορεν.

Et apud Aristophanem hæc ipsa Persona, quæ apud Pherecratem conquesta est, de Philoxeno hæc habet.

Ἐξαρμονίης, ὑπερβολαίης τ' ἀνοσίης,
Καὶ νηγάρης, ὥπερ τὲ τὰς ραφάνους
ὅλην

Κάμπλων με κατεμεζῶσε . .

Exharmonious, hyperbolaiious, niglaros.

Quibus me totum raphani in morem flexilem Opplevit . .

Vim tamen propriam vocis ἑξαρμόνιος neutiquam viderunt interpretes. Quod Xylander, contra Harmoniam, et Amyottus, “hors “d’ Harmonié” nihil ad rem. Valgilio, fex harmoniarum; Burettus, *discordes, discordans, depourvues toute harmonie*; Omnia omnino perperam. Vocem hanc utique non agnoscunt Lexicographi. Referenda est ad verbum ἑξαρμόζω, divello, disjungo. inde sub eodem genere ἑναρμόνιος et ἑξαρμόνιος sibi invicem ex adverso lucem mutuo præbebunt.

Profecto quod in Timotheo graviter animadvertebant Lacedæmonii, id in Philoxeno
et

et Cinesia facete irrident Aristophanes et Pherecrates. Quod Laconibus ἀντι τὰρ ἐναρμονιαρ (μοαρ) ποιεν ἀντιστροφον ἀμοιβαν, id Pherecrati fuit ἑξαρμοníς, καμπὰς, ποιεῖν ἐν ταῖς ἑροφαῖς. Aristophani, ἑξαρμοníς, κάμπλειν νηγλάρας. Itaque sic tandem vertenda sunt Græca. “In Chromatico genere
 “componens Musicæ apparatus, et pro con-
 “tinuo (cantu) faciens responsionem antistro-
 “phicam, scilicet, ut essent Periodi æquales
 “et sibi invicem responderent ¹.”

Hanc explicationem, si quid ulteriori opus sit disputatione, confirmant præclare, quæ Plutarchus ait de ipso hoc Timotheo. ὅτι δὲ Κιθαρωδικοὶ νόμοι οἱ πάσαι ἐξ ἐπῶν συνίσαντο Τιμόθεος ἐδήλωσε. τοὺς γὰρ πρῶτους νόμους ἐν ἑπεσι διαμιγνυῶν διθυραμβικὴν λέξιν ἦδεν, ὅπως μὴ εὐθύς φανῇ παρανομῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν μουσικὴν ².

¹ ἀντιστροφή δὲ ἐστίν, οἷον ἐῖς ἀντιστροφή. τὸ γὰρ ἀντὶ παρὰ τοῖς πολλοῖς τὸ ἴσον σημαίνει. ὡς περὶ τὸ ἀντίθεον, ἀντὶ τοῦ ἰσότητος.

Ammon. in Prædicamenta.

² id quod fecit in Πίρσαις, nomo, cujus habemus

Quænam fuit λέξις διθυραμβική docet Aristoteles; eam scilicet apud Antiquiores ἀντιζροφικήν fuisse affirmat¹. Quin et constat Doricum modum prorsus respuisse conversionem Dithyrambicam. Quum enim Dorum Musica valde erat sedata, et gravis², Philoxenus frustra in eam voluit Dithyrambos inducere, quos, quæ Phrygii erat characteris, minus ægre patiebatur³. Et Scholiastes supra laudatus οἱ παλαιοὶ διαφθορὰν μουσικῆς ἡγῶντο εἶναι τῆς διθυράμβου⁴.

His subjiciam Procli testimonium, ex quo videri possit id Phrynidem aliàs antea fecisse, quod Timotheus primus in Lacedæmone ausus fuit.

Δοκεῖ δὲ Τέρπανδρος μὲν (πρῶτος) τε-

verficulos duos tantum, sed et inter se dissimiles. —

Κλαυὸν ἐλδ' ὁρῆης τεύχων μέγαν Ἐκκάδ' ἡρόμεν.

Pausan. Arcad.

Στίχοι αἰδῶ συνεγρῶν ὁρῆας δορυμάχου.

Plutarch. in audiend. Poet.

¹ Vide quæ in nota superiori de Dithyrambis diximus.

² Athænæi. Deipnos. lib. 14. c. 5.

³ Aristot. Repub. lib. 8. ad finem. Vid. etiam Plat. de Repub. lib. 3.

⁴ Suidas.

λειῶσαι

λειῶσαι τὸν νόμον ἡρώω μέτρῳ χρησάμενος·
 ἔπειτα Αρίων ὁ Μεθυμναῖος, ὃς ολίγα συν-
 αὐξῆσαι, αὐτὸς καὶ ποιητῆς καὶ κιθαρω-
 δὸς γενόμενος· Φρύνης δὲ ὁ Μιτυληναῖος, ἐ-
 καινοτόμησεν αὐτὸν· τὸ, τε γὰρ ἐξάμετρον
 τῷ λελυμένῳ συνῆψε· καὶ χορδαῖς τῶν ἐπὶ
 πλείοσιν ἐχρήσατο. Τιμόθεος δὲ ὕστερον
 εἰς τὴν νῦν ἤγαγε ταξίν¹.

At si quis miretur Lacedæmonios tam gra-
 viter Timotheo succensuisse ob musicam hac
 ex parte immutatam, ille nec mores, nec leges
 civitatum Græcarum satis percipit. "Ὅτι δὲ
 ἡ ταῖς εὐνομωτάταις τῶν πόλεων ἐπιμελὲς
 γεγένηται φροντίδα ποιεῖν τῆς γενναίας
 μουσικῆς, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα μαρτύρια
 παραδέδειται ἐς².

Phrynidis Musici fides duas de novem asciâ
 profcidit Emerepes Ephorus increpans quoque,
 μη κακῶργει τὴν μουσικὴν³.

¹ Photii Bibliothec. p. 484.

² Plutarch. lib. de Music.

³ idem. Apopthegm. Lacon. sed in Agide legitur
 Emerepes Ephorus. Ter-

Terpandrum etiam antiqui moris observantio-
 tiorem, optimum sui temporis citharædum, at-
 que præcipuum bellicæ virtutis laudatorem,
 Ephori tamen multaverunt, citharamque ejus
 auferentes clavo affixerunt, ὅτι μίαν μόνην
 χορδὴν ἐνέτεινε περισσοτέραν τῇ ποικίλῃ τῆς
 φωνῆς χάριν. μόνα γὰρ τὰ ἀπλῆςερα τῶν
 μελῶν ἐδοκίμαζον¹. εἴ δέ τις παραβαίνοι τι
 τῆς ἀρχαίας μουσικῆς ἐκ ἐπέτρεπον².

Nec foli Lacedæmonii pro suâ severitate
 Musicæ leges vindicabant. Ipsum hunc Ti-
 motheum sibilis exceptum ἐπὶ τῇ καινολομίᾳ,
 καὶ παρανομεῖν εἰς τὴν μουσικὴν δοκοῦντα,
 bono esse animo hortabatur Euripides³: brevi
 quippe fore, ut Theatra morem ei gererent. At-
 qui pluribus de causis conjicio has ei contigisse
 molestias Athenis. Argivi etiam musicæ præ-
 scriptæ violationem, usumque plurium quam
 septem chordarum coercebant. Viderunt enim
 Viri sapientissimi artium humaniorum princi-

¹ Plutarch. institut. Lacon.

² ibid.

³ Plutarch. an Seni sit gerend. Respub.

pem cum moribus conjunctissimam esse¹. Quin et Egyptii nec Poetis, nec Musicis, nec Pictoribus denique licentiam prorsus effrenem indulgere². Sed ad Ephoros revertamur.

παρακληθεις δε και αλον αρονα ταρ ελευ-
σινιαρ Δαματρορ απρεπε διεσκεισατο ταν το
μιτο διασκειαν, ταν ταρ Σεμελαρ οδιναρ εκ
ενδικα τορ νεορ διδακκε.

διεσκεισατο. Jam supra notatum est Iota
quasi solenniter in his MSSis locum upsilæ

1 Σὺ ὃ Εκπρεπῇ μὲ ἐπαινῆς (ἔφησεν) ὅς ἐφορᾶν Φρυγίδῃ. Ἔ-
μουσικῶς σκευατάριον τὰς ΔΥΟ ἤ ENNEA χορδῶν ἐξέτεμε· καὶ τὰς
ἐπὶ ΤΙΜΟΘΕΩ, πάλιν τὸ αὐτὸ τῷτο πράξαντας· ἡμᾶς ὃ μέμφει,
πρυφύλῳ καὶ ἀλαζονείᾳ ἐκ τῆ Σπάρτης ἀναιροῦντας. ὥστε οὐκ
ἐκείνων τὸ ἐν μουσικῇ σοδοῦν, καὶ αἰετῶν, ὅπως ἐνταῦθα μὴ
ἀφελῇ, φυλαττομένων, ὅπου γυμνῶν βίαν, καὶ τρέπων ἀμε-
τρίᾳ καὶ πλημμέλειᾳ πλὴν πόλιν ἀσύμφορον καὶ ἀνάρμοστον ἑαυτῇ
πεποίηκεν. Plutarch. in Agid. et Cleom.

Εἶδος γὰρ καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν ΕΥΛΑΒΗΤΕΟΝ, ὡς
ἐν ΟΛΩ κινδυνεύοντα· ΟΥΔΑΜΟΥ γὰρ κινῶνται μουσικῆς τρόποι
ἀνευ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ νόμων ἢ μεγίστων, ὡς φησὶ τε Δάμων, καὶ ἐγὼ
πείθομαι. Plat. Repub. lib. 4.

Ἀλλ' ὁρᾶν, εἰ πῇ καὶ πρὸς ΤΟ ΗΘΟΣ σωτύνει, καὶ πρὸς
ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ. Τῷτο δὲ ἂν εἴη δῆλον, εἰ ΠΟΙΟΙ ΤΙΝΕΣ ΤΑ
ΗΘΗ ΓΙΓΝΟΜΕΘΑ ΔΙ' ΑΥΤΗΣ. ἀλλὰ μὲν ΟΤΙ ΓΙΓΝΟ-
ΜΕΘΑ ΠΟΙΟΙ ΤΙΝΕΣ, δῆλον Ἀφ' πολλῶν μὲ καὶ ἄλλων, οὐκ
ἤκιστα ὃ καὶ Ἀφ' ἧς Ολύμπου μελῶν. κ τ λ. Aristot. Polit.
lib. 8. c. 5.

2 Vid. Platon. de Legg. Fin. p. 789.

habuisse¹.

habuisse ¹. Nequaquam me latet verbum ἀσκέω, quod *ornare* significat. Omnino tamen legendum puto διεσκευάσατο διασκευάν, quæ lectio non nihil venustatis præstabit.

Ταν το μίτω διασκευιαν ². lege μυθο. Quod Philostratus fides citharæ μίτους dixerit, nihil certè ad hunc locum.

ταν ταρ Σεμελαρ οδιναρ, ἔκ ενδοικα τορ νεορ διδακκε lege οδινα ², quam lectionem præstat Dion. Chrysostomus. αὐλῶντα τὴν τῆς Σέμελης ὠδῖνα ³. Latinè vertimus.

“Quinetiam quum vocaretur ad Eleusiniæ
“Cereris ludos indecorum fabulæ apparavit

¹ Ex incuria credo Scribarum. Vid. Salmasium ad inscriptiones veteres. p. 73. ubi notavit πολυτέφιλον pro πολυτέφυλον; et ἐπιπείσεται pro ἐπιπεύσεται. Semel etiam pro ι, ut in ὀψύνοισι. idem observavit ad Marm. Sandv. Taylorus. P. 8. & 9.

² Vid. Jonsum de Scriptor. Hist. Philosoph. p. 35. &c. ubi dicitur Ἀφσκευή, *fabula iterata*.

Timothei ad exemplum Cl. Cef. Nero cantavit Canacen parturientem. Sueton. in Nerone c. 21.

³ Orat. 78. Huc forte respicit illud Platonis Οὐ δὲ ἐπιτρέψομεν (ἢν δ' ἐγώ) ἂν φαμὲν κήδεσθαι, καὶ δεῖν αὐτοὺς ἀνδρας ἀγαθὰς γλῆσθαι, ΓΥΝΑΙΚΑ μιμῆσθαι, ἀνδρας ὄντας, ἢ νέαν, ἢ πρεσβυτέραν, ... κάμνεσαν δέ, ἢ ἐρῶσαν, ἢ ΩΔΙΝΟΥΣΑΝ, πολλὰ καὶ δέχομεν. Repub. lib. 3.

“apparatum

“apparatum, nimirum Semeles partûs, ut non
 “oportebat, juvenes docuit.”

De Poeseos genere, in quo fabulam hanc re-
 præsentavit Timotheus, nulla est mentio apud
 eruditos. Μύθου certè διασκευή, et ὠδῖνα
 διδάσκει Comœdiam, vel Poësin Satyricam re-
 spicere potuerint. Ut enim Tragœdia esset,
 vetant, tum Bacchi nascentis lætissima occasio,
 tum τῷ ἀπρεπῆς, gravis illa censura. Verun-
 tamen si Plutarcho fides sit adhibenda de
 Lacedæmoniis, τραγωδίας, καὶ κωμωδίας οὐκ
 ἡκρόωντο ¹. adeo non excolebant musam Sa-
 tyricam. De fabula tamen diserte Decretum.
 Qualis ea fuerit, aliunde investigandum.

Διδυραμβοποιεῖς fabulam quandam exor-
 nasse, auctore uti possem Aristotele, qui Cy-
 clopas Philoxeni laudat ². An vero Dithy-
 rambo fabulam de Semele intexuerit Timo-
 theus, clarius forsan elucebit, si pauca de
 Nomo præmittantur.

Nomum ideo sic dictum fuisse conjicit A-
 ristoteles, quod, quum adhuc literas nescirent

¹ Institut. Lacon.

² lib. de Poet. c. 2.

homines, leges cantare consueſcebant, ut memoriae eas perpetuæ mandarent; et proinde cantilenas antiquitus vocari Nomos¹. Neque multum ab hac conjectura abludit Aristides Quinctilianus². Sed profecto mirum omnino eſſet, ſi vetuſta adeo invaluerat vox νόμος, pro lege, eam nuſquam in iſto ſenſu apud Homerum reperiri; cui νομός acuitur, et denotat paſcuum. Cum quo quidem ſenſu Nomi Etymon conjunctius eſſe videtur.

Nomum primo hymnum fuiſſe in Apollinem conſcriptum plurimi teſtantur auctores. Porro a Proclo traditum eſt, Apollinem a Nommo appellari Νόμιμον, lege Νόμιον³. Eandem adſtruunt ſententiam Poetæ.

1 Διὰ τὴν ΝΟΜΟΙ καλῶνται, ἢς ἄδουσιν; ἢ ὅτι πρὶν ἐπίστασθαι γραμματεῖα ἢ ΔΟΝ τὰς νόμους, ὅπως μὴ ἐπιλάθωνται· ὥς περ ἐν Αἰσχύλῳ ἐτι εἰώθασιν; καὶ τὸ ὑστέρων ἐν ὧδῶν τὰς παρὰ τὰς, τὸ αὐτὸ ἐκάλεισαν, ὅπερ τὰς παρὰ τὰς. Probl. ſect. 19. 28.

2 Ἐν τε ταῖς ἰδιωτικαῖς εὐφροσύναις, καὶ ταῖς δημοσίαις θείαις ἑορταῖς ΣΥΝΗΘΗ μέλη τινὰ ΝΟΜΟΘΕΤΗΣΑΝΤΕΣ, ἢ καὶ ΝΟΜΟΥΣ παροηγούμενοι· μηχανήν τε τινὰ ἔχοντες τὴν βεβαιότητος αὐτῶν τὴν ἐρεκρίαν ποιησάμενοι· μένειν δὲ ἈΚΙΝΗΤΑ ἀπὸ τῆς ΠΡΟΣΗΓΟΡΙΑΣ ἐπευφύμισαν. lib. 2. p. 67.

3 Sed vide, quæ doctiſſimus ad hunc locum adnotavit And. Schottus.

— καὶ ἄγνον Απόλλω—

ν' ἀνδράσι χάρμα φίλοις·
ἄρχισον ὀπάονα μῆλων,
ἀγρεα καὶ Νόμιον ¹.

Χλωρὴ τ' ἀγριέλαος Απόλλωνος Νομίιο ².

Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν, ἔξ ἔτι
κείνου,

Ἐξότ' ἐπ' Αμφρυσῶ ζευγήτιδας ἔτρεφεν
ἵππους

Ἡθέε' ἐπ' ἔρωτι κεκαύμενος Αδμήτοιο ³.

Eadem de causa Pan etiam dicitur Νόμιος
apud Scholiasten ad Aristophanis Aves. 746.

Πανὶ νόμος ἱερῆς ἀναφαίνω —

ἐπεὶ Νόμιος ὁ Θεός. Quocum facit illud
Phornuti; Νόμιος, παρὰ τὸ νέμω. Unde No-
mum existimo fuisse primo carmen, quod
ἐν νομοῖς (in pascuis) cantabant pastores, Apol-
lini dicatum, qui et ipse olim pastor Admeti

¹ Pindar. Pyth. 7.

² Theocrit. in Idyll. 32.

³ Callimach. Hymn. in Apoll.

oves pascebat. Porro Carniis, feriis itidem Apollini dicatis, solenne illud habebatur, ut νόμους, aut potius νομοὺς concinerent Καρνείας. Καρνείος etiam appellabatur Apollo, ἀπὸ τῶν κάρνων, ἧσαν προβάτων ¹.

Sed Nomi certe, utcunque de origine ejus statuerint viri docti, duplex erat notio. Quarum altera designabat modum Musicæ, cujus generis magnam fuisse copiam apud Græcos notissimum est ². Altera, Poeseos quandam speciem, quam supra aliquâ ex parte descripsimus; cujus quidem ea fuit conditio, quum ex Reipublicæ auctoritate festis diebus caneretur, ut non tantum materiam, sed et Musicæ numeros ex consuetudine præscriptos haberet ³. Harmonia Nomi fuit continua, quippe cujus carmen erat hexametrum, atque adeo rhythmus gravissimus. Antiquitatem Nomi confirmabit Plutarchus: ὁδε Ὀρφεὺς οὐδένα φαίνεται μιμέμενος. εἰδείς γάρ πω γεγένητο, εἰ μὴ οἱ τῶν ἀγλητικῶν (νόμων) ποιηταί ⁴.

¹ Hesych.

² Plutarch. de Music. et Jul. Polluc. lib. 4. c. 9.

³ Arist. Quint. in notâ proximè superiori.

⁴ lib. de Music.

Argumentum ab initio simplex fuit, nisi pro vario habenda sit supplicationum gratiarumque agendarum diversitas ¹.

Sed et Nomis, uti Dithyrambis id accidisse video, ut primo tantum laudes Deorum, postea Heroum facta, et quicquid gloriæ civitatum interesset, celebrarent. Hujusmodi est, *Πέρσαι*, Nomus a Timotheo nostro conscriptus, cujus meminerunt auctores varii ².

Ecce ergo rem eo usque deductam, ut luculentissimis probetur indiciis, Nomum fuisse Poeseos speciem quandam graviorem, et amplio- rem, quam eum judicaverunt plerique eruditum; quippe qui *μῦθον* præstitit non levem, neque mediocrem; sed magni sane momenti, si quid erat magnum Græciæ libertatem a Persis vindicasse. Nomum alium, qui fabulam absolutissimam contineret, videre est a Jul. Polluce descriptum ³. Atque hæc sanè

¹ Ὁ δὲ Νόμος δοκεῖ μὲν εἶναι παλαιὸν ῥήγμα. Ὁ μὲν γὰρ ἐστὶν ἡγίοντερος εἰς κακῶν παραίτησιν γεγραμμένον· ὁ δὲ ἰδίως Ἀπόλλωνος. Procl. Confer quæ Proclus de Chrysothemii nomum ad citharam concinente, et Arist. Quinct. in notis superior :

² Pausan. in Arcadicis. Aristot. de Poetic. et Plutarch. de audiend. Poet.

³ lib. 5. c. 84.

hactenus;

hactenus; quæ fortassis a re nostrâ aliena existimaverit, qui Baccho nascenti Dithyrambum accommodatiorem censeat, quam Nomum; qui porro meminerit Aristotelici illius problematis, διὰ τὶ οἱ μὲν νόμοι ἔκ ἐν ἀντιζόφοις ἐποί-
οντο; præsertim quum Timotheus hoc ipso decreto arguitur conversionis Antistrophicæ.

Quibus interea de causis Nomo hanc fabulam, potius quam Dithyrambo adjudicem, brevissimè expediam. Primò scilicet, quod, quicquid in superiori accusationis membro conqueruntur Lacedæmonii de Musicæ simplicitate violatâ, et periodis Antistrophicis, id omne intelligi debeat de quotidiana Timothei consuetudine. Inter ludos Matris Eleusiniæ celebrandos adeo indecore fabulam de Semele tractavit, ut graviolem longe culpam in se admisisse videatur. Secundo, quod nondum mihi compertum est Dithyrambum unquam ascribi Timotheo Milesio. Tertio, quod Nomos Timothei laudant fere omnes Musicæ rei Scriptores. Quarto denique, quod Nomos eum de industria corrupisse testantur Plutarchus et Proclus. Ἐν ἑπεσὶ διαμειγνύων διθυραμβικὴν
λέξιν ¹

λέξιν ¹ . . . ἐξάμετρον τῷ λελυμένῳ συνήψε ².

Accusatione jam finita, ad sententiam judicium pervenimus.

Δεδοχθαι φα περι τριτοιν τον βασιλεαρ και τον εφορορ μεμψατλαι Τιμοθεον.

φα. sic fere omnes Codices MSti; Libri editi exhibent φαν, φαμεν, πα, πη. E mstis unus φαρ, alter αρ; unde conjiciebam ἄρα. sunt forsan, qui φα in γα vertere malint, utpote Laconismi purioris.

μεμψατλαι. "In ea decreti hujus parte, quâ
 "condemnatur Timotheus pro μέμψαδαι
 "suspiciabar scribendum πέμψαδαι, ut esset
 "simplex pro composito, ἀποπέμψαδαι a-
 "mandare, urbe pellere; alioquin ex hoc Se-
 "natus-consulto colligi non potest Lacedæ-
 "monios Timotheum *exegisse* de Laconica,
 "quod Boëthius scribit, sed idem Boëthius
 "*summam* proponens hujus scripti utitur verbo
 "succensuisse, quæ causa est, cur mutare ausi

¹ p. 19.

² p. 21.

“non simus.” Hæc Cafaubonus¹. sed frustra, ni fallor. Invenustum enim omnino est illud *πέμψαδαι*; nec id patitur ne unus quidem ex mstis. Sed neque necesse est, vox *succensuisse* Boëthii ad *πέμψαδαι* respiciat: immo potius ad summam decreti.

Qua quidem auctoritate Boëthius Timotheum de Laconica pulsum fuisse velit, nescio prorsus, quum hac de re taceant, quantum scio, Historici. Lacedæmonios bis alias antiquam musicam vindicasse constat, tam ex Phrynidis, quam Terpandri immutationibus. Nihil interea uspiam invenio de Exilio. Boëthium tamen secutus est Scaliger, et ut decretum ipsum Boëthio suffragaretur, textum magnopere vexavit. Sed ne sic quidem, quicquid agant Viri docti, decreti sententia cum narratione Boëthii conveniet, qui dum supplicium auget, crimen magna ex parte elevat, et *Unius* tantum nervi additamentum Timotheo attribuit.

At jam tandem video, quid Scaligero, Cafaubonoque tantas potuit excitare molestias. Non semel auctiori lyrâ multiplicem Musicam

¹ Animadvers. ad Athenæum. p. 614.

intro-

introducebat Timotheus. Extra numerum septenarium chordas ei exprobat Ephorus Carniis celebrandis ¹. Bis igitur in iudicium actus, primò pœnas luendas ob quatuor nervos lyræ additos effugisse videtur, allato scilicet exemplo Apollinis, cujus statua jam tum lyram tenebat undecim chordarum ². Postea, quum unam præter eas, quas ante repererat, illamque duodecimam protulerat, eum in exilium projectum fuisse facile crediderim, qui leges Spartæ sanctissimas ita inverecunde proculcaverat.

His rite perspectis Boëthius excusationem impetrabit ab eruditis, si decreti posterioris sententiam turbato ordine recitaverit; dum quæ ipse solus narrat, verissima esse possunt, et videntur; modo quæ de hoc decreto præfatur, ea omnia a Græcis accepta intelligas de

¹ Τιμοθέος δὲ ἀγωνίζομενος τὰ Κάρνεια, εἰς τὸ ἐφόρον μάχαιρων λαῶν ἠρώτησεν αὐτὸν ἐν ποτίῳ τῶν μερῶν δ' ἑπτά τας ΠΛΕΙΟΥΣ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΧΟΡΔΩΝ. Plutarch. Lacon. Institut.

² Hæc narrat ex Artemone Athenæus lib. 14. c. 19. Plinius chordam *nonam* Timotheo attribuit. lib. 7. c. 56. Nicomachus Gerasenus *undecimam*. Meibom. Edit. p. 35. Pausanias chordas quatuor a *septima* usque ad *undecimam*. Laconic. lib. 3. c. 12.

Timotheo jam iterum Musices violatæ damnato.

επανακαται δε και ταν ενδενα χορδαν
εκταμον ταρ περιτταρ υπολιπομενο ταρ
επτα.

Legendum ἐπανάκασαι, et ἔκταμεν.
libri impressi habent εκταμεν, syntaxin quod
attinet recte. υπολιπόμενο corrige cum Gro-
novio γ addito in fine.

“ Marcus Tullius secundo de legibus —
“ illa severa Lacedæmon nervos jussit, quòd
“ plures quam septem haberet, in Timothei
“ fidibus incidi” — expressit “ illa verba,
“ ἐκ τῶν ἑνδεκα χορδῶν ἔκλαμονταρ τὰρ πε-
“ ριττὰρ ὑπολιπομένην τῶν ἐπτά. Ipsa de-
“ creti verba retinet in Tarficâ priore Dio
“ Chrysostomus scribens, Lacedæmonios Ti-
“ motheum τὴν τε κιθάραν ἀφελέδαι καὶ
“ τῶν χορδῶν τὰς περιτλὰς ἐκλεμεῖν. Meminit
“ idem iisdem fere verbis et in eâ Alexandrinos,
“ necnon Plutarchus in Laconicis institutis. —
“ Non obscurè alluditur ad verba hujus Sena-
“ tusconsulti cum ait (Athenæus) de Timo-
“ theo :

“theo: εὐδυνόμενον ὡς παραφθείροι τὴν
 “ἀρχαίαν μουσικὴν, καὶ μέλλοντός τινος ἐκ-
 “τέμνειν αὐτῇ τὰς περιττὰς τῶν χορδῶν.”

Hæc iterum Casaubonus¹, quem miror retinuisse textum adeo corruptum, ut ne sit Græcus quidem.

Sententiam sic verte. Placuit itaque, ut Reges et Ephori ob hæc duo (scilicet impietatem, et ob ea quæ in musicâ innovaverat) tum reprehendant, tum cogant insuper undecim e chordis rescindere supervacaneas, servantem tantum septem.

Quo consilio supplicium propalam irrogandum statuebant Respublica, postrema declarat periodus. *οπερ εκαζορ το ταρ πολιορ βαρορ ορον ευλαβηται ετιαν Σπαρταν επιφερεν τι τον με καλον νετον, μεποτε ταραραεταρ κλεορ ατονων.*

καλον νετον. sic plerique msssti hanc vocem posteriorem exhibent, ex priori captantes γ finale. recte tamen mstus C. C. C. ηδων pro suo more, i. e. εθον.

¹ Animadvers. ad Athenæum. p. 614.

ταραεταρ. hanc vocem ne unus quidem codex recte habet. levissima mutatione restituas ταπαίεται, quod et Gronovio placet.

ατονων, lege αγωνων, id est αγωνων. Latina interpretatio habet *certaminum*. Sensus est; ut unusquisque videns civitatis gravitatem vereatur in Spartam inferre aliquid bonis moribus non conveniens, ne forte contingerit turbare gloriam certaminum.

De Orthographia jam aliquatenus corrigenda pauca lubet adnotare; quam, quâ hodie existat forma, viris doctis placere potuisse nonnihil miror. At Chishullum in his literis exercitissimum eam adeo prorsus neglectui habuisse, id decreto nostro non nisi iniquissima sorte contigisse videtur. Is enim certe fuit, si quis alius, qui medicinam hac ex parte adhibere optime calluit. Sed nimirum in opere παρέργω eum latuit veram lectionem adjuvari posse ex Sigea illa inscriptione. Quin Timotheum hunc eundem esse fortasse judicavit cum illo, cujus fama Alexandri temporibus adeo vulgabatur¹. (id quod fraudi fuisse video plu-

¹ *Thebanum* illum fuisse ex Luciani Harmonid. observavit Burettus. Acad Reg. Inscript. Tom. x. p. 235.

ribus¹;) ideoque illum vixisse credidit eâ ætate quâ Simonideas literas uno omnes consensu agnoscerent Græciæ civitates. Rem vero aliter se habere monet Timothei ætas, atque præsertim Lacedæmonis mores novitatem quamlibet nunquam non averfati. Indicio quoque non contemnendo est msstorum codicum facies hodierna, qui plerumque, (illum excipias in Bibliotheca CCC,) vocales η et ω respuunt.

Ex marmore Pario statuit Prideauvius Timotheum natum fuisse anno tertio Olympiadis octagesimæ tertiæ, et obiisse anno quarto Olympiadis centesimæ quintæ.

1 Inter alios et Macrobio, qui Timotheum poetam laudat plus semel, nulla distinctione adhibita, cujus duo hæc fragmenta nobis servavit.

Δὲ λαμπρὸν πόλον ἄστρον

Δὲ τ' ἀκνύησι σελάνας. Saturn. lib. 7. c. 16.

et σὺ τ' ὦ τὸν αἰὲ πόλον οὐράνιον λαμπραῖς ἀκτίσιν ἤλιε βάλλων
πέμψον ἐκαστόλον ἐχθροῖς βέλῳ σᾶς δ' ἀπὸ νύρας παῖαν. Saturn.
lib. 1. c. 7. quæ quum a nemine in versus digerantur, ita forsan recte possis constituere.

— σὺ τ' ὦ τ' αἰὲ
πόλον οὐράνιον λαμπραῖς
ἀκτίσιν ἤλιε βάλλων
πέμψον ἐκαστόλον ἐχθροῖς
βέλῳ σᾶς δ' ἀπὸ νύρας
παῖαν. —

Patet

Patet porro Vocales illas Simonideas η , et ω jam primum Athenis obtinuisse anno secundo Olympiadis nonagesimæ quartæ, atque exinde paulatim ad cæteras Græciæ civitates pervenisse¹. Anno autem secundo Olympiadis nonagesimæ quartæ Timotheus annos habuit quadraginta tres. Unde nihil obstat, quo minus hoc decretum manu exaratum fuisse potuerit ante Olympiadem nonagesimam quartam; quod eo verisimilius videatur, quoniam ut supra ostendimus, decretum hoc factum est in Timotheum, cum primo jam deliquerit.

Sed utcunque ea se habuerit res, nullo modo credibile est Lacedæmonios novas quasdam literas adeo pronos admisisse, ut inter primos iis patrocinaarentur; nedum in actis publicis iisdem, quibus novitatem ipsam altera ex parte respuerent, et improbarent, Scriptio-
nis mutationem commendarent.

Restat nunc, ut videamus de usu literæ ρ

¹ Vid. Chishullum ad inscript. Sigeam, qui primum earundem usum *ex lege* ponit, anno in quo Euclides Archon fuit Athenis. V. Lydiat. in Marmor. et *Traité Diplomatique* Tom. 1. et Corfini. *Fast. Attic.*

quæ in fine vocabulorum locum Sigmatis occupavit. Nescio equidem, quâ de causâ dialectum hujusmodi suspicarentur viri eruditissimi nullam fuisse. Miratur scilicet Scaliger nihil tale reperiri nec in quinto Thucydidis, nec in Lysistrata Aristophanis, "cujus tamen intererat id non omisisse ¹." At fefellit virum doctissimum in Lysistratâ *παλεός* ² lectio vulgata, quæ sola jam hunc usque ad diem Librariorum Criticorumque imperitiam effugere potuit. Quod moram Scaligero injiciebat, id Seldeno nostro prorsus displicuit, qui sigma suis ubique locis restituendum censuit. ³ Nec nescivit Vir magnus, qui Boëthium palam hallucinationis arguit, hoc idem alibi usitatum fuisse; quod quidem probari possit ex auctoritate Platonis, Phrynichi, et Hesychii. Ex plurimis tamen duo tantum testimonia apponam, sed imprimis digna quæ hîc recitentur, quippe quæ Boëthio fidem apprime conciliant. Mitto enim quæ de Lasî cujusdam, aut Pindari Poemati-

¹ Vid. not. ad Manilium.

² Versic. 987. vide Kusteri not. et Toup. Emend. in Suid. part. 1. p. 107.

³ de Synedr. lib. 2. c. 8. et 10.

bus feruntur, in quibus id peculiare erat, quod nullum prorsus stigma haberent ¹. Exemplum prius dabit Strabo.

ἐποίκους δ' ἔχον ἀπ' Ηλιδος, (οἱ Ἐρετριεῖς) ἀφ' οὗ καὶ τῷ γράμματι τῷ ρ πολλῶ χρησάμενοι ἔκ ἐπὶ τέλει μόνον τῶν ῥημάτων, ἄλλα καὶ ἐν μέσῳ κεκωμωδῶνται ². Alterum ex Eustathio depromptum est. ἐκωμωδῶντο δὲ φασιν οἱ Ἐρετριεῖς, ὡς πολλῶ τῷ ρ ἐν ταῖς ὁμιλίαις χρώμενοι· διὸ καὶ αὐτοί, καθὰ καὶ Ηλεῖοι βαρβαρόφωνοι ἐκαλῶντο, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὗρηται λεξικῷ διὰ τὸν πλεόνασμον τῷ ρ. ³.

Haud fane negaverim alia quædam nonnulla inter legendum deprehendi posse, a communi usu Græcorum paulo abhorrentia, quæ tamen, quum plerumque ex infausta librariorum manu proficisci videntur, ad varias lectiones ableganda judicabam. Horum pauca quædam excipias, quæ ex Laconum usu peculiari corrigenda facile emendare possis. In cæteris eo

¹ D. Halicarn. de structura. sect. 14.

² lib. 10. p. 687. edit. Casaub.

³ p. 279.

forſan felicius Laconifmo puriori conſulas, quo magis omnia ad normam dialectus Doricæ adminiſtrabis.

Habes tandem inſigne illud decretum, hoc qualicunque commentario nonnihil forſan illuſtratum: ita tamen, ut a peritioribus cultum nitidiorem aliquando expectet: nec fruſtra expectabit: ſciunt enim Docti, quam non contemnendum eſt, quicquid rei literariæ vel tantilli interſit; ſciunt quam nihil eſt in Græca eruditione, quod non mirabiles ſui amores excitare queat: quam nulla eſt materies in hiſtoria Græcarum civitatum, nedum Lacedæmonis, adeo infæcunda, quin ex ea fructus percipere poſſint uberrimos.

Hoc Antiquitatis ſpecimen quod attinet — En ipſum non uno vetuſtatis nomine commendatum. Commendat diſciplinæ Laconicæ exemplar graphice depiſtum. Apprimè Lacedæmonii moris eſt ſtilus brevitate et ſimplicitate ſpectabilis ¹. Si ad rem ſpectes omnia di-

¹ Dorica dialectus ipſa eſt magnifica et bellica. Unde autem aſper etiam et minax iſte in fine vocabulorum literæ *g* uſus? ſcilicet argumento non parum eſſe videtur pro vario gentium ingenio et indole, variam quoque a naturâ conformatam fuiſſe loquendi rationem. *Voffius* de Poe mat.cantu p. 54. 55.

rigi videntur Lycurgi auctoritate ac consilio, ipsum credideris reum damnasse, ipsum de damnato pœnas sumpsisse. Eadem scilicet est istius periculi, quod ex novitate oritur, suspicio, eadem in erudiendâ juventute vigilantia, in artibus coercendis severitas, erga Deos pietas, ac reverentia; eadem denique mens futuri provida, et usque sedulo præcavens, ne forte sæculorum decursu aliquâ ex parte violaretur legum majestas, aut labefactaretur Spartæ Respublica.

ΕΠΕΙΔΕ ΤΙΜΟΣΙΟΡ ΗΟ ΜΙΛΛ-
 ΣΙΟΡ ΠΑΡΑΓΙΝΟΜΕΝΟΡ ΕΝ ΤΑΝ
 ΗΑΜΕΤΕΡΑΝ ΠΟΛΙΝ ΤΑΝ ΠΑ-
 ΛΕΑΝ ΜΟΑΝ ΑΤΙΜΑΔΔΕΙ ΚΑΙ
 ΤΑΝ ΔΙΑ ΤΑΝ ΗΕΠΤΑΧΟΡΔΑΝ
 ΚΙΣΑΡΙΤΙΝ ΑΠΟΣΤΡΕΦΟΜΕΝΟΡ
 ΠΟΛΥΦΟΝΙΑΝ ΕΙΣΑΓΟΝ ΛΥΜΑΙ-
 ΝΕΤΑΙ ΤΑΡ ΑΚΟΑΡ ΤΟΝ ΝΕΟΝ,
 ΔΙΑ ΤΕ ΤΑΡ ΠΟΛΥΧΟΡΔΙΑΡ ΚΑΙ
 ΤΑΡ ΚΕΝΟΤΑΤΟΡ ΤΟ ΜΕΛΕΟΡ
 ΑΓΕΝΝΕ

ΑΓΕΝΝΕ, ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΑΝ ΑΝΤΙ
 ΗΑΠΛΟΑΡ ΚΑΙ ΤΕΤΑΜΕΝΑΡ
 ΑΜΠΕΝΝΥΤΑΙ ΤΑΝ ΜΟΑΝ ΕΠΙ
 ΧΡΟΜΑΤΟΡ ΣΥΝΙΣΤΑΜΕΝΟΡ
 ΤΑΝ ΤΟ ΜΕΛΕΟΡ ΔΙΑΙΡΕΣΙΝ
 ΑΝΤΙ ΤΑΡ ΕΝΑΡΜΟΝΙΑΡ
 ΠΟΙΟΝ ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟΝ ΑΜΟΙΒΑΝ.
 ΠΑΡΑΚΛΑΘΕΙΡ ΔΕ ΚΑΙ ΕΝ ΤΟΝ
 ΑΓΟΝΑ ΤΑΡ ΕΛΕΥΣΙΝΙΑΡ ΔΑ-
 ΜΑΤΡΟΣ ΑΠΡΕΠΕ ΔΙΕΣΚΕΥΑ-
 ΣΑΤΟ ΤΑΝ ΤΟ ΜΥΣΟ ΔΙΑΣΚΕΥ-
 ΑΝ ΤΑΝ ΤΑΡ ΣΕΜΕΛΑΡ ΟΔΙΝΑ
 ΟΥΚ ΕΝΔΙΚΑ ΤΟΡ ΝΕΟΡ ΕΔΙ-
 ΔΑΚΣΕ ΔΕΔΟΧΘΑΙ . . ΠΕΡΙ
 ΤΟΥΤΟΙΝ ΤΟΡ ΒΑΣΙΛΕΑΡ ΚΑΙ
 ΤΟΡ ΕΦΟΡΟΡ ΜΕΜΨΑΣΘΑΙ ΤΙ-
 ΜΟΣΙΟΝ ΕΠΑΝΑΓΚΑΣΑΙ ΔΕ ΚΑΙ
 ΤΑΝ ΗΕΝΔΕΚΑ ΧΟΡΔΑΝ ΕΚ-
 ΤΑΜΕΝ ΤΑΡ ΠΕΡΙΤΤΑΡ ΥΠΟΛΕΙ-
 ΠΟΜΕΝΟΝ

ΠΟΜΕΝΟΝ ΤΑΡ ΗΕΠΤΑ ΗΟΠΟΡ
 ΗΕΚΑΣΤΟΡ ΤΟ ΤΑΡ ΠΟΛΙΟΡ ΒΑ-
 ΡΟΡ ΗΟΡΟΝ ΕΥΛΑΒΕΤΑΙ ΕΝ ΤΑΝ
 ΣΠΑΡΤΑΝ ΕΠΙΦΕΡΕΝ ΤΙ ΤΟΝ
 ΜΕ ΚΑΛΟΝ ΕΣΟΝ ΜΕΠΟΤΕ ΤΑ-
 ΡΑΤΤΕΤΑΙ ΚΛΕΟΡ ΑΓΟΝΟΝ.

Idem decretum ad normam recentiorum
 Græcorum redactum.

Ἐπεὶ δὲ Τιμόσιος ὁ Μιλάσιος παραγνώ-
 μενος ἐν τὰν ἀμετέραν πόλιν τὰν παλέαν
 μῶαν ἀτιμάδδει καὶ τὰν διὰ τὰν ἐπὶ χορ-
 δαν κισάρτιν ἀποσρεφόμενος πολυφωνίαν εἰ-
 σάγων λυμαίνεται τὰρ ἀκόαρ τῶν νέων, διὰ
 τε τᾶρ πολυχορδίαρ καὶ τᾶρ κενότατορ τῷ
 μέλει ἀγέννη καὶ ποικίλαν ἀντὶ ἀπλόαρ καὶ
 τέλαμέναρ ἀμπέννυται τὰν μῶαν, ἐπὶ χρώ-
 ματορ συνηζάμενος τὰν τῷ μέλει διαίρεσιν,
 ἀντὶ τᾶρ ἑναρμονίαρ ποιῶν ἀντίστροφον
 ἀμοιβάν· παρακλαθεὶρ δὲ ἔν τὸν ἀγῶνα
 τὰρ

τὰρ Ελευσινίαι Δάματρος ἀπρεπῇ διεσκευά-
 σατο τὰν τῷ μυσῷ διασκευὰν, τὰν τῶ Σε-
 μέλῳ ὠδῖνα οὐκ ἔνδικα τῶ νέῳ ἐδίδαξε·
 Δεδόχθαι . . περὶ τούτοις τῶ βασιλέῳ
 καὶ τῶ ἐφορῶ μέμψασθαι Τιμόσιον, ἐπα-
 νάγκασαι δὲ καὶ τὰν ἑνδεκα χορδῶν ἐκτάμεν
 τὰρ περιττὰς ὑπολειπομενον τὰρ ἐπὶ τὰ, ὅπως
 ἕκαστος τὸ τῶ πόλιος βάρος ὄρων εὐλάβηται
 ἐν τῶ Σπάρταν ἐπιφέρειν τι τῶν μὴ καλῶν
 ἡθῶν, μήποτε ταρατῆται κλέος ἀγῶνων.

“ Quandoquidem Timotheus Milesius ad-
 “ veniens ad nostram urbem, antiquam illam
 “ musicam dedecorat, eamque septem chor-
 “ darum citharizationem averfatus, dum ni-
 “ miam varietatem sonorum introducit, aures
 “ Juvenum corrumpit; et per multas chor-
 “ das, et novitatem melodix pro simplici
 “ et uniformi (voces) induit musicâ ignobili,
 “ et variâ, in Chromatico genere componens
 “ musicæ apparatus, et pro continuo (cantu)
 “ faciens responsionem antistrophicam, scilicet,
 “ ut sint Periodi æquales et sibi invicem re-
 “ spondeant

“ spondeant; Quinetiam quum vocaretur ad
 “ Eleusiniæ Cereris ludos indecorum fabulæ
 “ apparavit apparatus, nimirum Semeles par-
 “ tûs, ut non oportebat, Juvenes docuit; Pla-
 “ cere itaque, ut Reges et Ephori ob hæc duo
 “ (scilicet impietatem, et ob ea quæ in mu-
 “ sicâ innovaverat) tum reprehendant, tum
 “ cogant insuper undecim e chordis rescindere
 “ supervacaneas, servantem tantum septem;
 “ ut unusquisque videns civitatis gravitatem
 “ vereatur in Spartam inferre aliquid bonis
 “ moribus non conveniens, ne forte olim tur-
 “ betur decus Certaminum.”

Postremo rem non ingratham Lectori erudito
 facturum sum, si decretum subjiciam ex mente
 Jac. Gronovii impressum. *Vide Præfat. ad Vol.*
quint. Thesaur. Antiq. Græc.

Επειδὴ Τιμόθεορ Μιλήσιορ παργόμενορ
 ἐτ τὰν ὁμετέραν πόλιν τὰν παλαιὰν μῶαν
 ἀτιμάσας δη, καὶ τὰν διὰ τὰν ἐπὶ χορδᾶν
 κιθάριξιν ἀποσρεφόμενορ, πολύφωνον εἰ-
 σάγων λυμαίνεται τὰρ ἀκοὰρ τῶν νέων· διὰ
 τε τὰρ πολυχορδίαρ καὶ τὰρ καινότατορ τῶ
 μέλεορ

μέλεος ἀγεννῇ καὶ ποικίλαν ἀντὶ ἀπλόαρ καὶ
 τεταμέναρ ἀμφιέννυται τὰν μῶαν, ἐπὶ χρώ-
 ματορ συνιζάμενορ τὰν τῷ μέλεος διασκεϊάν,
 ἀντὶ τᾶρ ἐναρμονίῳ ποτ τὸν ἀπόζροφον ἀμοι-
 βάν· παρακληθεῖς δὲ καὶ ἐτ τὸν ἀγῶνα τᾶρ
 Ελευσινίαρ Δάμαλρορ ἀπρεπῇ διεσπεύσαλο τὰν
 τῷ μύθῳ διασκεϊάν, τὰρ τᾶρ Σεμέλαρ ὠ-
 δίναρ οὐκ ἐν δίκῳ τῶρ νέορ δίδακκε· Δεδόκλαι
 φᾶν περὶ τέτων τῶρ βασιλέαρ καὶ τῶρ ἐφό-
 ρορ μέμψατλαι Τιμόθεον· ἐπαναγκᾶται δὲ
 καὶ τὰν ἑνδεκαχορδίαν ἐκταμεῖν τὰρ περιτ-
 τὰρ ὑπολιπόμενον τὰρ ἐπτὰ· ὅπωρ ἕκαζορ
 τὸ τᾶρ πώλιορ βάρορ ὄρων εὐλάβηται ἐτ
 τὰν Σπάρταν ἐπιφέρειν τι τῶν μὴ καλῶν
 ἐθῶν, μὴ ποτε ταράτληται κλέορ ἀγώνων.

F I N I S.

CODICES MANUSCRIPTI OXONIENSES,

EX QUIBUS DESCRIPTÆ SUNT VARIÆ LECTIONES.

Codex in Bibliothecâ Bodleianâ 2177.

Cod. ibid. Seldenianus 25. 3413.

Cod. in Bibliothec. C. C. C. 1585.

Cod. in Bibliothec. Coll. Baliolens. 278.

Cod. in Bibliothec. Coll. Magdal. 2160.

VARIÆ LECTIONES.

ΕΠΕΙΔΕ. Cod. Magd. ΕΠΕΙΔΗ, in aliis
ΕΠΕΙ . . AN.

ΠΑΡΑΓΙΝΟΜΕΝΟΡ. Cod. Magd. ΠΑΡΑΓΙΜΕ-
ΝΟΡ. Bal. ΠΑΡΑΤΙΜΕΝΟΡ.

ΕΝ ΤΑΝ, ΕΤΤΑΝ, ut et infra, ΕΝ ΤΟΝ
ΑΓΟΝΑ, ΕΤΤΟΝ ΑΓΟΝΑ, ΕΝ ΤΑΝ ΠΟ-
ΛΙΝ, ΕΤΤΑΝ ΠΟΛΙΝ, variè, et promiscuè
habent omnes Codd. mssti. Salmasius cum
bona parte eruditorum ἐττὰν ἐττὸν &c. legit,
eam secutus analogiam quâ Dores mutant πρὸς

VARIÆ LECTIONES.

in ποτὶ et πορτὶ. vereor equidem ne hac in re nimium valuerit Salmasii auctoritas. Hesy chius exponit ἐττῶν, per ἐκ τῶν· ἐν φάσ, εἰς τὸ φῶς. ἐν pro εἰς certe Pindaricum. Malè tamen Maïttairius illud καὶ πέντ' ἔτη Aristophanis censuit esse Doricum. Imperitè etiam Scholiastes; καὶ πέντ' ἔτη· ἀντὶ τοῦ, εἰς πέντ' ἔτη· nisi forte legendum ἀντὶ τοῦ, καὶ εἰς πέντ' ἔτη. Sed elegantior erit constructio si πέντ' ἔτη pro accusativis accipias, subauditâ voce μετρήσης.

Ω φίλτατε, πονδαὶ γ' εἰσὶ σοι μόνω·

μέτρησον εἰρήνης τί μοι, καὶ πέντ' ἔτη —

Acharn. act. 4. sc. 5.

ΠΑΛΕΑΝ. Magd. ΠΑΛΑΙΑΝ. cæteri ΠΑ-
ΛΙΑΝ.

ΑΤΙΜΑΔΔΕΙ. Bal. et Selden. ΑΤΙΜΑΣΔΕ.

ΜΟΑΝ. sic Selden. alii ΜΩΑΝ.

ΚΙΣΑΡΙΤΙΝ. Bal. ΚΙΤΑΡΙΤΙΝ. Seld. ΚΥ-
ΘΑΡΙΤΙΝ.

ΠΟΛΥΦΟΝΙΑΝ. Bodl. ΠΟΛΙΦΟΝΙΑΝ. Magd.
ΠΟΛΙΦΟΩΝΙΑΝ.

ΕΙΣΑΓΟΝ. Magd. ΕΙΣΑΓΩΝ. alii ΕΙΣΑΤΟΝ.

ΛΥΜΑΙΝΕΤΑΙ. sic Selden. sed Magd. et
Bal. ΛΙΜΑΙΝΕΤΑΙ.

ΤΟΝ ΝΕΟΝ. sic Selden. Magd. ΤΟΝ ΝΕΩΝ.

ΠΟΛΥ-

VARIÆ LECTIONES.

ΠΟΛΥΧΟΡΔΙΑΡ. sic Selden. alii ΠΟΛΙΧΟΡ-
ΔΙΑΡ.

ΚΕΝΟΤΑΤΟΡ. sic Magd. alii ΚΑΝΟΤΑΤΟΡ.

ΤΟ ΜΕΛΕΟΡ. sic plerique. sed Magd. ΤΩ
ΜΕΛΕΟΡ.

ΑΓΕΝΝΕ. sic Magd. alii levissima mutatione
ΑΤΕΝΝΕ. forsan pro ΑΤΕΝΕ; quæ vox etiam
ferri potest. ἅτε ἐκείη κεκτημένοι ΑΠΛΟΥΣ τε καὶ
ΑΤΕΝΕΙΣ τὸς τοῖς τοῖς ἀνδρας, ἀλλὰ μικτὸς . . quippe
quum non *simplices* et *genuinos* hujusmodi ho-
mines habeat, sed mixtos. *Plato* *Repub.* lib.
8. p. 547. *Serrani*.

ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ. cæteri omnes ΠΟΙΚΙΤΑΝ; sed
Magd. ΠΟΙΚΑΠΑΝ.

ΑΜΠΕΝΝΥΤΑΙ. Selden. ΑΜΦΙΕΝΝΥΤΑΙ. Bodl.
ΑΜΦΙΕΝΥΤΑΙ. cæteri ΑΜΦΙΕΝΝΙΤΑΙ.

ΧΡΟΜΑΤΟΡ. Seld. ΧΡΟΜΑΤΟΣ. Bodl. et
Magd. ΧΡΩΜΑΤΟΡ.

ΣΥΝΙΣΤΑΜΕΝΟΡ. tamen mssti omnes, ΣΙ-
ΝΕΙΣΤΑΜΕΝΟΡ.

ΔΙΑΙΡΕΣΙΝ. Seld. ΔΙΑΣΚΕΙΝ. Magd. ΔΙΑ-
ΣΚΕΙΑΝ.

ΠΟΙΩΝ. Selden. ΠΟΙΤΑΝ. Bal. ΠΟΙΤΙΑΝ.
faciens
Magd. ΠΟΠΑΝ. Bodl. ΠΟ . . ΑΝ.

ΑΝΤΙΣΤ-

VARIÆ LECTIONES.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΟΝ. sic Magd. Bodl. ΑΝΤΙΣ-
ΘΡΟΠΟΝ. Bal. ΑΝΤΙΡΟΦΟΝ. Selden. ΑΠΟΣ-
ΤΡΟΦΟΝ.

ΠΑΡΑΚΛΑΘΕΙΡ. Selden. ΠΑΡΑΚΛΕΤΕΙΣ.
Magd. ΠΑΡΑΚΑΝΘΕΙΣ.

ΑΓΟΝΑ. Magd. ΑΤΟΝΑ.

ΑΠΡΕΠΕ. sic Seld. et Ball. cæteri ΑΤΡΕΠΕ.

ΔΙΕΣΚΕΥΑΣΑΤΟ. Codd. ferè omnes, ΔΙΕ-
ΣΚΕΙΣΑΤΟ.

ΜΥΣΟ. Codd. plerique. ΜΙΤΩ. Magd. ΜΤΙΩ,
super scripta voce, *fabulosa*.

ΔΙΑΣΚΕΤΑΝ. Codd. omnes ΔΙΑΣΚΕΙΑΝ.

ΤΑΝ ΤΑΡ ΣΕΜΕΛΑΡ. sic Codd. quatuor.

ΟΔΙΝΑ. numero plurali ΟΔΙΝΑΡ exhibent
Codd. omnes.

ΕΔΙΔΑΚΣΕ. plerique Codd. ΔΙΔΑΚΚΕ.

ΔΕΔΟΧΘΑΙ. sic Magd. cæteri ΔΕΔΟΚΤΑΙ.

ΦΑ. sic. Magd. Seld. Bal. sed Bodl. ΦΑΡ. at-
tamen quum hoc loco nihil deesse videatur,
utrumque omittendum censui.

ΠΕΡΙ. sic Magd. C C C. ΠΗΡΙ. alii ΥΠΕΡ.
quæ lectio forsan non est contemnenda.

ΜΕΜΨΑΣΘΑΙ. Seld. habet ΜΕΜΨΑΤΤΑΙ. alii
ΜΕΜΨΑΤΑΙ.

ΕΠΑΝΑΓ-

VARIAE LECTIONES.

ΕΠΑΝΑΓΚΑΣΑΙ. Bal. et CCC. ΕΠΑΝΑΚΑ-
ΖΑΙ. alii ΕΠΑΝΑΚΑΤΑΙ.

ΕΚΤΑΜΕΝ. Codd. plerique ΕΚΤΑΜΟΝ.

ΥΠΟΛΕΙΠΟΜΕΝΟΝ. Seld. ΥΠΟΛΙΠΟΜΕΝΟ.
CCC. ΥΠΩΛΙΠΩΜΗΝΩ. alii ΕΝΛΙΠΟΝΩ.

ΟΠΟΡ. Bodl. et Seld. ΩΠΟΡ.

ΕΥΛΑΒΕΤΑΙ. Bodl. ΕΥΛΑΒΕΘΑΙ. Seld. ΕΛΑ-
ΒΕΤΑΙ.

ΕΠΙΦΕΡΕΝ. sic Seld. alii ΕΝΙΦΕΡΕΝ.

ΤΙ ΤΟΝ. sic Bodl. sed Magd. ΤΩΝ.

ΜΕ ΚΑΛΟΝ ΕΣΟΝ. Magd. ΜΗ ΚΑΛΟΝ ΝΕ-
ΤΟΝ. sic fere cæteri.

ΜΕ ΠΟΤΕ. sic Bal. alii ΜΗ ΠΟΤΕ.

ΤΑΡΑΤΤΕΤΑΙ. Bodl. ΤΑΡΑΡΕΡΑΙ. Bal. ΤΑ-
ΡΑΡΕΤΑΙ. Seld. ΤΑΡΑΡΕΤΑΙ.

ΚΛΕΟΡ ΑΓΟΝΟΝ. sic Magd. Versio Latina
habet *certaminum*. Codd. alij, ΑΤΟΝΤΟΝ, ΑΤΟ-
ΝΩΝ, ΑΓΟΝΤΩΝ.

Addenda et Corrigenda.

P. 3. ἀμοιβάν· pro ἀμοιβαν. διδάκκε· pro διδακκε.

p. 16. Notam 2^{dam} lege ante 1^{am}; et adde,
Similiter Aristophanes de Agathone.

καὶ γὰρ μελοποιεῖν ἀρχεται. χειμῶνος οὖν
ὄντ' ΚΑΤΑΚΑΜΠΤΕΙΝ ΤΑΣ ΣΤΡΟΦΑΣ
οὐ ράδιον.

Theſmophor. 73.

18. *depourvues de*. Nauzius, *choquans*. vid.
Acad. Inſcript, et litt. Human. vol. 19. in quarto.

23. εἶτον, pro ατον.

34. lin. 7. ἐκταμείν, pro ἔκταμεν.

— lin. 20. in eâ ad Alexandrinos.

35. ſtatuebat, pro ſtatuebant.

In Var. Lect. ATIMΑΔΔΕΙ. vide *Valkenar*.
in *Digreſſ. a Theocrit.* 3 & 4. ſed et ATIMΑΣ-
ΔΕΙ Laconicum eſt, uti id exhibet revera
Chifhullus. Ερπει γὰρ ἅντα τῷ σιδέρω τὸ καλῶς
κιδάριςΔειν, ὡς ὁ Λακωνικὸς ποιητὴς εἶρηκε. *Plutarch*.
in *Lycurgo*.

ENAPMONIAP.

ENAPMONIAP. sed nescio annon rectè habent Codd. MSsti ENAPMONIO, id est, ἐναρμονίου. Enallage enim generis masculini pro Fœminino reperitur etiam in dialecto Laconum. Κοινᾶν ΕΟΝΤΩΝ τᾶν ἀωνδᾶν . . . *Thucydid.* lib. 5. p. 364. *Edit. Dukeri*, qui hunc locum frustra sollicitat. vide tamen *D' Orvill. Animadv. ad Chariton.* p. 153.

Ad not. 3. p. 24. Επακίσας ὃ (Σπατόνικος) ὁ ΩΔΙΝΟΣ ὁ Τιμοδείας, εἰδ' ἐργολάον, ἔφη, ἔτικτε, καὶ μὴ δέον, ποίας ἂν ἡφίει φωνάς. *Athenæi Deipnos.* lib. 8. cap. xi.

ΜΕΠΟΤΕ, pro ME ΠΟΤΕ.

